

Podivný vidění

Zelenáči Mirka Hoffmanna

Když jsem jednou ovce hnál, večer pad' jak černej král
tma jako když deku pověsí.
Každej spal, já taky leh', zavřel oči, ztišil dech,
náhle kolem táhne procesí:
Vpředu klokan skáče tak, že mu plandá prázdněj vak
a dingo vedle jako kamarád.
Brácho rychle, už je čas, jasně slyším dinga hlas:
Poběž s námi, country budem hrát.

Rf.: Dál a dál tu, na mou duši zástup pochoduje buší,
u tůně si dají s chutí po doušku.
Párek koal se jen směje neví, co se tady děje,
stejně jako hejno papošků.

Už je tady jeřáb z hor, s pelikánem zpívaj chór,
co je slyšet až na jižní pól,
flétnu píská bandikud, k ní se přidaj zvuky dud,
který laděj melodii v moll.
Vrána třímá taktovku, brolga zpívá lidovku
o tom, že nad zlato je jen sůl,
pštros jí stojí nablízku, necpe hlavu do písku,
ale krkem kroutí jako starej vůl.

Rf.: Dál a dál tu, na mou duši...

Během další vteřiny vyskákali z bažiny
tři ropuchy a jeden ropušák,
se zad vaky sundali a z nich potom tahali banjo,
housle a začali hrát.
Vedle krajta se zmijí hadí tanec rozvíjí
a aligátor křepčí s goanou,
starej havran na stromě kráká vtipy ohromně,
že z nich straky křeče dostanou.

Rf.: Joj, to divadlo je krásný já zapomněl ale na sny,
že se mi to všechno může jenom zdát.
Náhle sen mi někdo ničí šéf u ohně na mě křičí:
/:Co tu chrápeš, koukej ovce hnát!:/